

„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46)

Te Krisztus, ki minket úgy szerettél! - kezdetű ének

Először gonosztevőnek mondták Őt, veszedelmesnek. Ott függött a keresztfán, rettenetes kínok és a dühös tömeg közepette. Azt mondták róla, sőt, újjal mutogattak rá, hogy lázadó, istentelen, hogy felforgat mindent. Egyetértve skandálta a tömeg: megérdemelte! Nincs mellette szinte senki szerettei közül, aki ott van, az is csak lopva tesz rá néhány súlyos pillantást. Jézus Krisztus teljes elhagyatottságban járja haláláig tartó útjának utolsó perceit. Nem csak külsőleg, hanem belsőleg, lelkileg is. Egészen egyedül hordozza az egyetlen Igazság megroskaszító terhét. Aztán a legnagyobb botrány, a rettenetes kép: akasztófán van a földön képviselve az Isten Országá, az Isten Igazsága, ez volt az egyetlen hely számára akkor és ott az emberek között.

A csendes, fekete sötétségben ott függött Jézus a keresztfán. Most már az eget sem láthatta. Mintha az alvilág sötét erői húznák lefelé. Mintha Isten sem akarna többé tudni róla. Barátai elhagyták. Most még Isten is elfordul tőle?! Isten is elhagyta? Három órán át tartott az ijesztő fénytelenység. Jézus már nem bírta tovább és felkiáltott:

“Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Az evangélista szinte aláhúzza, hogy ezt fennszóval kiáltotta Jézus. Nem elhaló sóhaj volt ez, hanem iszonyattal teli sikoltás, mint amikor valaki elmerül a hullámokban. Az éles, borzongató jajkiáltás betöltötte a Golgotát. Ki tudná utánaérezni azt a rémült fájdalmat, amit Jézus ezzel a kiáltással kifejezett? Hiszen ez a borzalmak borzalma, maga a pokol, a kárhozat átka: Istentől elhagyatva lenni. Jézus a saját kora nyelvén mondta e szavakat de az evangélista lefordította számunkra. De mit használ most nekünk itt a fordítás? Úgysem értjük. Nincs ember, aki megértené e rettenetes szavak igazi értelmét: „Én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Hogyhogyan nem érthetjük? Azért, mert van ennél egy sokkal nagyobb titok: Jézus Krisztusnak az Atyával való közössége. És ez a közösség, ez az egység az Atyával elszakadt. Ez volt számára a legkegyetlenebb fájdalom. Elszakadni az Élet Forrásától. Nem a szögek a kezében, nem a gúnyolódó, köpködő tömeg, nem a keresztfeszítés kínja, hanem az a tény, hogy egy időre elveszítette az Atya jelenlétét, a Vele való kapcsolatot.

Jézus Krisztus egészen elmerült Isten ítéletének a hullámai között, valóban alászállott a poklokra. „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet?” - és mi is csak megrendült lélekkel, zavartan dadoghatjuk újra és újra a kérdést: Én Istenem, én Istenem, miért, hát miért kellett pont ezt? Azért, mert az ember elhagyta az Istent. Azért kellett neki elszakadnia az Élet Forrásától, mert az ember elszakadt az Élet Forrásától. Ilyen rettenetes mélységbe kellett alászállnia, hogy megtalálja bennünket, hogy egészen, valóságosan eggyé lehessen velünk. Ebből a mélységből: az Istentől való elszakadottságnak az állapotából kellett éppen felemelni bennünket. Ennyire valóságosan, teljesen utánunk nyúlt, utánunk jött az Isten, bele a mi sokszor nehéz és elviselhetetlen életünkbe, a mi halálunkba, a mi kárhozatunkba.

Nem úgy tett, mint egy parlamenti képviselő, aki néhanapján kilátogat a település nyomornegyedére nagy keggel és nagy ígéretekkel, vagy mint egy ügyész, aki kihúzva magát sétál végig az életfogytiglan elítélt fogvatartottak börtönkörletének folyosóján. Az Úr teljesen, hiány nélkül tesz mindent, hogy átvállalja a bűnt rólunk, helyettünk önmagára.

És így már sokkal inkább az lesz a kérdésünk, hogy *kiért* hagytad el őt? Érted, értem, miattam, helyettünk! A mi életünk, a mi bűneink büntetése szakad rá Jézus Krisztusra ott a Golgotán, ebben a botránys halálban. Ezt veszi le rólunk Urunk, ez alól ment ki minket és emiatt nem történik meg az, amit bűneink miatt megérdemelnénk.

Másért, más helyett, valaki másról vette le Urunk az ítéletet, a büntetést, valakinek a helyébe lépett, valakit helyettesített. Valakit a reá váró pokoltól, kárhozattól mentett meg, váltott meg itt e halállal. Tudod kit? Ki az a valaki, akiért ilyen rettentő áldozatot hozott az Isten? - Te vagy az!

Miattad történt minden! Hogy soha, de soha ne kelljen azt mondanod többé Neked, hogy miért hagysz el engem Uram!

Mert mindenkinek jönnek olyan időszakok az életében, amelyek hasonlítanak ahhoz a golgotai sötétséghez hat és kilenc óra között, amikor úgy érezzük, mintha kialudt volna minden világosság, mintha a kétségbeesés sötétsége terjesztené ki sötétjét ránk, mintha eltávozott volna tőlünk Isten valósága. Olyan órák, amelyekben a szívünk - jobban, mint valaha - megérti Jézusnak ezt a gyötrődő fölkiáltását: „Miért hagytál el engemet?” Vess ilyenkor csak egyetlen pillantást lélekben az Egyetlenre, Akit Isten igazán elhagyott - éretted, éppen azért, hogy te soha-soha ne légy többé elhagyatva.

Úgy érzed, hogy ebben a mai helyzetben egyedül vagy, vagy nincs senki melletted? Elhagyatottnak érzed magad? Nincs örömed? Tudd, hogy Te is örököse vagy ennek a csodának és Neked már nem kell azt mondanod, hogy sokan elhagytak Téged!

Mondd el éppen ilyenkor Pál apostollal: „meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szeretetétől, amely van a mi Urunk Jézus Krisztusban”. /Róm 8,38-39/

Szabaddá lett az út.

Nem vagy többé elzárva Isten közelségétől.

Nem vagy többé ebbe a földi kalitkába zárva.

Nincs elszakítva tőled az örökkévalóság.

Nincs fent és nincs lent.

Nincs földi életünknek olyan problémája, gyötrelme és mélysége, amelynél Isten kegyelme és Jézus keresztye ne kerülne mélyebbre.

Nincs többé olyan sötétség, amelyet a kereszty fénye meg ne tudna törni.

Ennek fényében énekeljük otthonainkban az Itt az Isten köztünk c. vagy a Te ki minket úgy szeretettél c. éneket.

Mert ez Urunk igazi válasza arra a világba belekiáltott miértre az, hogy a föld megtelik új élettel, új energiával, örökkévalósággal! Valóban: itt az Isten köztünk!

Mindez a Krisztusnak, az ártatlan báránynak köszönhető!

Zárásként pedig álljanak itt Szabó Lajos szavai: „Ott a Golgotán megtörtént a legnegatívabb esemény. Azzal fordul szembe az emberiség, aki a legnagyobb szeretetet és irgalmat gyakorolja velünk szemben. Ebből a szörnyű mélységből csak egy valós és mindenben mellénk álló, velünk küzdő, végtelen erő emelhet ki. Nem más ez, mint a feltámadt Krisztus valóságos jelenléte és beépülése az életünkbe. Ezzel veszi kezdetét a merőben új, ha őhozzá sietünk, vele ülünk egy asztalnál, és teremtő erejét érezzük percről percre az életünkben. Neki van ereje és hatalma arra, hogy gyökeresen és teljesen megújuljon az életünk. Ez a mindenre elegendő erő.

Ebben a megújulásban részesít minket az úrvacsora mint a teljességünnepe nek előíze földi életünkben. Így a legnagyobb *mégis* ünnepe lesz az úrvacsora. A mindenek ellenére és mindent felülmúló isteni szeretet érkezik hozzánk, és eléri életünk legsötétebb pontjait is megváltoztató és újító erejével.”

„Nincs tovább ereje a régieknek. Nem kínoz a tegnap. Nem vádolhat tovább a mulasztás, a bűn és a sok-sok hibázás. A kereszt eseményében olyan mélybe érkezett hozzánk Isten, hogy minden kínunk és bajunk ismert lett, és innen a hitünk számára már csak a felemelkedés, a megmenekülés és az újulás lesz a realitás. Ezt Ő adja. Erre Ő tesz képessé minket.”

„A mélypontra érkező ajándék nem más, mint Isten maximális kegyelme és szeretete. Nincs magyarázat, de van valóság. Nincs ok, de lesz új kezdet. Nincs érdemünk, de van az ő kiapadhatatlan szeretete. Erre lehet rátalálni az úrvacsorában is akkor, amikor Krisztus halálára és feltámadására gondolunk a világ legnagyobb asztalközösségében ma is.”

Jézus Krisztus valóban a legnagyobb felforgató és a legnagyobb lázadó. Kívánom, hogy valamennyiünk életét forgassa fel ebben a rendkívüli 2020. évi börtben és vele együtt tudjuk megélni az általa kapott csodát és ajándékot az úrvacsora csodájában és a mi életünkben! Bármennyire távolinak is érezzük most egymástól magunkat a vírus okozta helyzetben, tudjuk jól, értsük jól: a kereszt és az úrvacsora csodája nekünk adatott, hogy Ő általa életünk legyen!

Krisztus összeroskadt miattunk, de feltámadt, hogy nekünk életünk legyen! Ezért adjunk hálát minden nap!

Jézus Krisztus velünk, itt az Isten köztünk!